

Voorwoord

Als voorzitter van Avifauna Groningen mag ik ieder jaar de aftrap doen van een nieuw jaarboeknummer van De Grauwe Gors. En ook dit jaar heeft de redactie, momenteel bestaande uit Jørn, Adriaan en Egbert weer een mooi nummer verzorgd. Dat voorwoord bestaat meestal uit een opsomming van de hoogtepunten van het afgelopen jaar en een toelichting op de inhoud. Daar wijken we ook nu niet van af, maar ik wil ook nog wat specifieke zaken over de vereniging kwijt. Die staan er een beetje tussendoor.

Wat heeft ons 2018 gebracht? Allereerst voor de vereniging een mooie jubileumdag in mei. De weergoden waren ons goed gezind met prachtig weer aan het Zuidlaardermeer. Ana Buren heeft daarover een verslag geschreven op onze website. Dat leek ons een mooie basis voor een stukje in het jaarboek. Want onderdeel van het jubileum was de lancering van de vernieuwde website door erelid Henk de Lange en dat is toch naast De Grauwe Gors onze onmisbare schakel naar de leden en de buitenwacht. In goed overleg met Ana is het verslag door de redactie ingekort tot een zakelijk verhaal. Dat ging wel ten koste van Ana's unieke schrijfstijl en observatievermogen zoals na de avondexcursie: "..... *Onze voorzitter draalt niet. Lenig als een baviaan klimt hij over het hek...*". Om kort te zijn: Ana mailde me dat ze dit "nooit zo geschreven zou hebben". Voor alle duidelijkheid dus meer baviaan en minder saaiheid. Gelukkig heeft Ana nog een tweede en onverkort stuk geschreven over Randy, de Senegalpapegaai van het Noorderplantsoen in Groningen. Het is zeer lezenswaardig hoe een tropische vogel het jarenlang uithoudt in een stadse omgeving.

In het vorige jaarboek stond een kort overzicht over de beginjaren van Avifauna Groningen. In dit nummer is er een vervolg over de jaren 70. De basis was een dataset van 19.000 dagboekwaarnemingen ingevoerd op de site van waarneming.nl. Van een aantal gewone soorten wordt met deze set beschreven hoe talrijk ze ten opzichte van elkaar waren. Het blijkt dat er toen duidelijk meer Torenvalken dan Buizerds waren. Dat is nu precies andersom.

Wat was 2018 voor een jaar? Uit de hoek van de weerprofeten kunnen we regelmatig horen dat het klimaat warmer en natter gaat worden maar ook wisselvalliger.

Daar kun je in de praktijk een boel kanten mee op. Maar in 2018 kwam het er op neer dat de bossen in maart nog heel nat waren, maar dat we daarna tot december last hadden van watertekort. Veel natte gebieden zoals de Ezumakeeg en Kropswolderbuitenpolder vielen droog en weidevogels hadden weer een slecht jaar. Vorig jaar was ook het jaar van de Huiszwaluw. Hadden ze nu wel of niet last hadden van de droogte? René Dantuma heeft een lang en lezenswaardig artikel geschreven over de Huiszwaluwen in de woonwijk Ter Borgh naast De Onlanden, op de grens van Groningen en Drenthe. Deze vogels maakten voor de nestbouw gretig gebruik van met slootwater nat gehouden leem die anders onbruikbaar was gebleven. Voor zeldzame en nieuwe soorten was 2018 geen bijzonder jaar. Maar ook in dit nummer is er een overzicht met nieuwe soorten voor de provincie: een lang verwachte Bonte Tapuit en een Witkeelkwikstaart.

Wat staat er verder in dit jaarboek? Ook dit jaar is de trend dat de meeste artikelen over één specifieke soort gaan. In dit nummer onder meer over de Klapkester, Heggenmus, Kokmeeuw en voor de afwisseling ook weer over de Zeearend. Voor de gelukkigen onder ons was het paartje Zeearenden met twee jongen van dichtbij te zien vanuit de hut in de Westerbroekstermadenpolder.

In het ideale geval zou het zo moeten zijn dat je met een stapeltje jaarboeken van De Grauwe Gors ook een idee krijgt over welke kant het uitgaat met de vogels en over het vogels kijken als sociaal gebeuren. Wat betreft dat laatste is het duidelijk dat er nog steeds een trend is naar meer zeldzame vogels en minder vogeltellingen. Het wordt is lastig om vrijwilligers te krijgen voor wadvogeltellingen. In zijn algemeenheid kunnen we dus zeggen dat er een grote behoefte is aan nieuwe tellers maar nog meer aan bijzondere soorten. Maar niet iedereen wil ter bescherming van deze vogels informatie delen. Dus komen waarnemingen van broedende Strandplevieren in 2018 niet op internet. Jammer maar begrijpelijk. Een simpele manier om toch leuke soorten te zien is op een trektelepost te gaan staan of zitten. Er zijn weinig artikelen uit onze contreien over vogeltrek. Dus in dit jaarboek is er met Lauwersoog weer eens een trektelepost er uit gelicht.

Parelduiker Meerwijk 18 december 2018

Foto: Gerrit Kiekebos

En wat betreft het overzicht over onze provincie: voor de komende jaren hopen we ook aandacht te kunnen besteden aan trends bij de wadvogels aan de Noordkust, de vogels op de winterveldjes en hoe het met de grote nieuwe series aan geringde Grauwe Ganzen en Knobbelzwanen gaat. Over dat laatste gesproken hoorden we van Jan Beekman dat een ijverige Knobbelzwaan Schotland bereikte.

Ik had beloofd om nog wat over de vereniging te schrijven. In zijn algemeenheid gaat het wel goed, we hebben net voldoende actieve leden om de zaak draaiende te houden en er is geld om een mooi jaarboek uit te brengen, mede omdat er leden zijn die behalve de contributie een kleine extra bijdrage do-

neren. De omloopsnelheid van redactieleden is hoger dan van de bestuursleden. Misschien komt dit wel omdat in korte tijd er veel werk moet worden verricht. We hadden in 2018 een aantal lezingen met zeer hoge opkomst en ook de eerste vergadering van 2019 met lezingen over onder andere Nieuw-Zeeland en de Sperwer (150-200 broedparen in Groningen, nog nooit zo veel als nu) werd weer goed bezocht. Met andere woorden, Avifauna Groningen leeft. En we gaan er als vereniging ook in 2019 weer voor. Dus tot ziens bij een van onze activiteiten. En tot slot, bestuur en redactie wensen U weer veel leesplezier en een beetje humor in het leven.

Egbert Boekema (voorzitter)